

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc.

V Praze dne 12.4.2011

Vážený pane profesore,

s odstupem několika dnů se v duchu vracím do nového, krásného sálu slavné Pražské konzervatoře, která po 200 let patří po mém soudu k nejvýznamnějším kulturním institucím našeho národa a připomínám si povznášející okamžiky 1. koncertu „Pro klavír Steinway“, kterého jsem se mohl zúčastnit. Uvědomuji si její osudy a nedocenitelné zásluhy, které odevzdala české kultuře. Uvědomuji si je tím více při vědomí současné dehistorizující doby, kterou ovládla pochybná kultura masová. Ještě před začátkem koncertu jsem si připomínal velké osobnosti, které jí procházely, osobnosti slavných pedagogů i absolventů. Myslí mi například probíhala vzpomínka na dobu, kdy na Pražské konzervatoři zahájil studia 17. července roku 1885 Josef Suk, jehož talent vyvolal brzy spor mezi profesorem houslí Antonínem Benewitzem, který z něho chtěl mít sólového houslistu a profesorem skladby Antonínem Dvořákem, který rozpoznal jeho talent skladatelský. Dopadlo to vzájemnou dohodou. Suk se stal komorním houslistou a skladatelem současně. A v roce 1892 začalo hrát s úspěchem kvarteto mladých géníů. Kolik takových příběhů konzervatoř zažila, o kolik duchovních hodnot a o kolik krásy, kterou naši zemi, a nejen ji, ale celému světu se zasloužila.

Dlouhá desetiletí jsem pokorným uživatelem hudby, naslouchal jsem nespočtu koncertů a obdivoval jsem se mnoha jejím vynikajícím interpretům. Čím jsem starší, tím větší mám radost ze skutečnosti, že jsou mezi námi stále nadaní a nadšení mladí lidé, kteří pokračují úspěšně v krásné tradici Prahy jako konzervatoře Evropy, i když vím, že je to stále obtížnější. Koncert uspořádaný Vaší konzervatoří 31. března mě v tom znovu utvrdil.

Dovolte mi, abych vyjádřil upřímný obdiv mladým interpretům, kteří na něm vystoupili. Andrea Vavrušková zahájila koncert Chopinovým Scherzem opravdu impozantně a brilantní výkon převedla i v Prokofjevovu Ďáblu našeptávání. To jsem neznal, takže jeho představení bylo její zásluhou dokonalé. Umění Matyáše Nováka v Bartókově nesnadné Suitě op. 14 mě nadchlo. Když jsem jeho hře naslouchal, napadlo mě, jako už mnohokrát, jaký je poměr mezi vrozeným talentem a úsilím, které musí tak mladý adept vynaložit a kolik překážek musí překonat. Trojanova Vzdálená krajina v podání Waltera Hofbauera mě přesvědčila, že mezi Vašimi žáky jsou nejen vynikající klavíristé, ale i další stejně dobří instrumentalisté. Jeho trubka zněla báječně. A pak otec a syn Klánských, to je sama radost. Pana profesora obdivuji samozřejmě už dlouhá léta a syn jeho umění zdatně dohání. Jeho klavírní umění jsem měl příležitost poznat, když hrál s Kocianovým kvartetem na jednom z „mých“ Rudolfských koncertů.

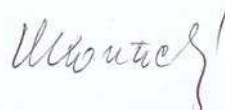
O vysoké úrovni Vaší školy mě však přesvědčili i všichni Vaši žáci – členové Symfonického orchestru Pražské konzervatoře, který dirigovala dokonale paní profesorka Miriam Němcová. Víím, že právě Vašemu orchestru je dána čest zahájit letošní mezinárodní hudební festival Pražské jaro, navíc pod taktovkou Mistra Jiřího Bělohlávka. Považuji to za výraz velké důvěry Vašemu ústavu a Vaším studentům. Přeji všem velký úspěch.

Vážený pane profesore, prosím Vás, je-li to možné, abyste bez rozdílu všem, kteří mě 31. března t.r. obohatili a potěšili, tlumočil můj upřímný dík a spolu s ním přání úspěchu na jejich další umělecké cestě.

Skutečnost, že mi bylo uděleno čestné členství Jednoty pro zvelebení hudby v Čechách, je pro mne, amatéra, mimořádnou ctí. Podstatné jméno amatér je odvozené od krásného latinského slovesa amare, tj. milovati. A já jsem opravdu milovníkem hudby po celý život. Protože jsem byl po listopadu roku 1989 šestnáct let akademickým hodnostářem Karlovy Univerzity, končím děkovný dopis větou, kterou na ní po staletí končí všechny slavnosti:

Quod bonum, felix, faustum, fortunatumque sit !
Kéž je to dobré, šťastné, příznivé a zdárné !

S úctou a srdečným pozdravem

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc.